

Dibuixants d'ara

PAÑELLA

Un bohemí cassolà, boig pel dibuix

HA viscut, durant més de 46 anys, en una area molt reduïda i concreta. Va néixer quatre dies justos després d'escalar la guerra, el 22 de juliol de 1936, en el carrer que aleshores en deien l'olada i que després es va dir Violante de Hungría, al barri de Santa. Als cinc anys va anar a viure a Collblanc, en el mateix domicili que conserva actualment. Malgrat tot això podem, però, afirmar que Vicenç Pañella i Turges és un bohemí de cor, un home que amb la fantasia s'ha mogut molt més que altres físicament i, per aquest motiu, creiem que li escam com l'anell al dit la definició del bohemí cassolà.

Quan encara era molt petit ja tenia una gran facilitat pel dibuix i aquesta habilitat seva era explotada pels seus familiars quan el portaven de visita a casa dels amics i coneguts i li feien reproduir tota la colla de personatges populars en les revistes infantils d'aleshores. Ell, obedièntment, anava fent de memòria les Doña Urraca, els Doña Pío, els Gordito Relleno i tots els que li anaven suggerint. A part d'això hi havia les excel·lents notes que treia en calligrafia i que ell situa com a precursors i explicadors de la gran quantitat de taxtos que a vegades sol posar en els seus acudits.

Els primers dibuixos els va publicar als 17 anys en el butlletí d'un club de futbol que es deia Hércules d'Hospitalet i que era l'ex-Torresenc. Aquest butlletí es publicava cadaquinze dies i també hi feia una ressenya humorística del partit anterior. Pañella, però, ben aviat començà a trobar que allò era poc i friar per tal de veure el seu nom al costat dels noms dels mestres del dibuix. El 1955 va saber que, en un

Rambla Catalunya s'havien establert entre altres, Cifré, Conti, Penarroya, Enrich i Eugeni Giner (el creador de l'Inspector Dan) i que anaven a fer el «Tío Vivo». S'hi presentà i convenç Conti que li encarregava que faci un personatge, «El Fakir Raskalana», que sortirà a la contraportada. A l'interior hi fa una columna de quatre acudits que el mateix Conti titula «Pañella, el loco» batejant-lo amb aquest sobrenom que ja no l'abandonarà mai més.

Se'n va a fer el servei a Melilla i, quan torna, es troba que «Tío Vivo» ha estat engullit per Bruguera i es queda, momentàniament, sense feina. Mentre, treballa en un taller de fabricació de pintes de banya que té la seva família i fa algunes col·laboracions a «P.Z.» (una revista que s'havia de vendre a «pezeta» però que va sortir més cara i no va durar gaire), «Pepi Cola» i altres fins que el 1962 comença la seva col·laboració a «Lecturas», que encara segueix, amb l'equip format per Beltran, Torà, Enrich, Joso i el mateix, que havien fet unes de les èpoques de «Tío Vivo» i l'efímer «Riffra». Aquest mateix any inicia una altra col·laboració que en durarà deu. Es tracta de l'acudit diari a «Solidaridad Nacional», dels quals en publicarà més de dos mil cinc-cents que no toquen ni el tema polític, ni el religiós, o sigui que eren absolutament blancs, innocents i que, malgrat tot, van tenir èxit degut a la senzillesa del dibuix i al tipus d'humor de Pañella, ple de giragonses mentals i d'hipèrboles verbals. Pañella, al costat d'algun acudit entenedor a primera vista en fa d'altres plens d'agudeses que el lector ha d'anar descobrint.

El 1966 també publica còl·ques esportives i dibuixos a «El Pito», una mena de setmanari seguidor de «El Once» que ha-

via estat fundat per Alexandre Grau i que no va tenir èxit. Aquest mateix any aconsegueix un altre dels seus antics somnis: col·laborar a «T.B.O.». Fins a 1980 hi fa planes d'acudits propis i altres amb guió de Carles Bech, que va ser premi nacional d'historietes infantils el 1974. En aquesta publicació Pañella esdevé, fins i tot, protagonista d'una sèrie que es titulava «Pequeñas historias de mi vida» on ell mateix es dibuixava com a personatge protagonista. També ha dibuixat a «Tele-Guià», «Doña» (un acudit a color i a tota plana, en aquesta efímera revista madrilenya, dirigida per Pedro V. García), «Tele Cómic» i, a partir de 1975 va fer, durant un parell d'anys, els dibuixos i acudits dels programes «Miraman» i «Entre nosaltres» de TV.

Ara treballa a «Lecturas», fa alguns reportatges sobre futbol que surten al diari «As» i també ha col·laborat alguna vegada a «Catalunya Cristiana» i a «El País». Té molts i molts projectes i encara més il·lusions. Quan era petit admirava Jovell i després Manuel Vázquez però confessa que el seu ídol autèntic era Conti i que continua essent-ho. Per la seva forma d'ésser, pel seu tipus de dibuix tan personal, tan de línia recta, pel seu complex mún interior, pel seu humor tan especial, pel tot plegat, Conti va encantar-li el motiu que sempre l'acompanyarà: Pañella, el boig.

Pañella va acceptar de bon grat aquest qualificatiu, que endevinava nascut de l'afecte, i l'ha portat amb orgull tota la vida. Avui, però, al cap dels anys, ens ha hagut de fer una lleugera rectificació. Diu que ara ha millorat moltíssim i que cada dia té menys de... Pañella.

Lluís Solà i Dachs

